

Tässä meni kauan, mutta nyt on jatkoa... Vielä on epäselviä asioita, mutta se etenee! Ja on outo... "Oooh! Siellä on kylä!" poika huusi. "Katso äiti!" hän jatkoi. Äidiksi kutsuttu nainen nosti päätään. "Vihdoinkin pääsee lämpimään", hän huoautti. Vanhempi poika tokaisi siihen: "Siis, jos siellä ollaan vieraanvaraisia. Tällä seudulla ei ole enää kunnon hotelleja." Äiti huokaisi. "Totta, totta. Mutta anna minun toivoa Aatu, tiedät, etten kestä kylmää ja nyt on vasta syksy aluillaan", äiti sanoi vanhemmalle pojalle hieman moittivalla äänellä. Aatu katsoi maahan hetken. Hän ei pitänyt ollenkaan, kun äiti käytti moittimisääntään. "Ihan sama... Hei, Jami! Otetaan kisa kumpi on ensin kylässä!" Aatu päätti ja lähti rynnimään kohti lähimpiä taloja. Nuorempi poika lähti iloisena perään. Äidin päästessä lähemmäs kylää pojat olivat jo juosseet ympäriinsä ja kyselleet ihmisiltä yöpymispaikkaa. He olivat saaneet tietää, että kylässä oli vain yksi majapaikka, ja että siellä harvemmin kävi vieraita. Pojat olivat jo käyneet heittämässä reppunsa majatalon portaille. Kylän sateista mutainen päätie johti suoraan majatalolle. "Kylläpä maisema muuttuu, kun menee pohjoiseen" Aatu tuumi: "Kotona on sentään asfalttitiet." "Niin, mutta vanhat puutalot on kivoja!" Jami sanoi veljelleen naama leveässä virneessä. "Se on totta. Mutta kotia etelämmässä on vielä pahempi. Siellähän talot saattaa jopa lentää, eivätkä tietkään aina ole maassa", Aatu selitti veljelleen. "MUTTA!" äiti keskeytti: "Täällä pohjoisessa on kylmä ja etelässä kamalan kuuma." "Höh. Sinä vain kaipaat kaikkea teknistä, telkkaria, nettiä, mikroa, pyykkikonetta sun muita" Aatu tokaisi äidilleen, joka oli hetken hiljaa. "Mutta eihän täällä toimi kännykkäkään!" He saapuivat majatalolle. Pojat nappasivat reppunsa ja he menivät sisään. Valoina toimivat pelkät kynttilät. Eteishuone oli suuri. Oven oikealla puolella oli pieni pöytä, jonka ympärillä tuoleja ja kolme pientä sohvaa. Vasemmalla oli suurempia pöytiä ja tuoleja, ja siellä oli joku syömässä. Edessä oli kaappeja takkeja varten ja muita hyllyjä ja laatikoita. Poikien ja äidin katsellessa ympärilleen syöjä käveli heidän luokseen. "Tarvitsetteko kenties yösiijaa?" mies kysyi. "Minä olen Karri ja pidän tätä paikkaa pystyssä. Tulkaa tänne, jos on nälkä tai tarvitsee lääkäriä, tavaroiden säilytystä tai nukkumapaikkaa. Ne kaikki löytyvät tästä talosta." Äiti nyökkäsi: "Ajattelimme olla täällä hetken, joten tarvitsemme yöpaikkaa, ja on hyvä, jos täältä saa myös ruokaa. Minä olen Susan." Karri käveli laatikoiden luokse. Hän kaivoi sieltä avaimen ja viittoi muita seuraamaan. "Radion ympärystä voisi kutsua olohuoneeksi, ja suurempia pöytiä ravintolaksi", Karri kertoi. Hän johdatti muita olohuoneen viereisestä ovesta ja portaita ylös. Talossa oli kolme kerrosta. Toisessa kerroksessa Karri lähti kävelemään käytävää, jonka ympärillä oli ovia. "Ylimmässä kerroksessa on säilytystilaa, ravintolan puoleisesta ovesta jos menee, niin pääsee lääkäriin", mies kertoi ja pysähtyi yhden oven eteen. "Kuinkas vanhoja te pojat olettekaan?" Karri uteli. "Minä olen 14, ja Jami on 10", Aatu kertoi. "Ahaa. Noh, tässä on nyt sitten huoneenne!" Karri sanoi ja heitti avaimen Susanille. Huone ei ollut suuri. Siellä oli neljä sänkyä, pieni sohva, sen edessä pöytä ja vessa. Aatu ja Jami varasivat omat sänkynsä heti. "Me lähdetään tutkimaan kylää!" Aatu huusi juostessaan jo käytävällä portaita kohden. Susan jäi vielä kuuntelemaan, mitä Karri kertoi kylän elämästä. "Hei, Karri! Joku oottaa sua täällä!" Jami huusi alhaalta, kun Karrin ja Susanin keskustelu oli vielä kovassa vauhdissa. "Noh... Minä tulen!" Karri huusi ja lähti kävelemään alas. "Voidaan jutella myöhemmin vielä lisää", hän sanoi Susanille, joka seurasi perässä. Tulija oli noin Aatun ikäinen tyttö. Hänellä oli yllään vain ohut pitkähihainen paita ja shortsit, eikä ollenkaan kenkiä, vaikkei enää syksyn tässä vaiheessa ollut mitenkään lämmin. Tyttö oli vähän lyhyt, ikäänsä verrattuna. Hänellä oli lumenvalkoinen, pitkä ja takkuinen tukka, joka oli sidottu kiinni. "Missä Karri?" tyttö kysyi äänellä, jonka mataluus yllätti Aatun. "Kyllä sen pitäisi olla tulossa", Aatu sanoi. Pian Karri näkyikin jo portaikosta. "Ai, Shun! Tulitko tuomaan lisää yrtejä?" Karri kysyi. "No, miltä näyttää?" Shuniksi nimetty tyttö kysyi heiluttaen oksanippua kädessään. Karri edellä hän ja

Shun menivät lääkärin puoleisesta ovesta. Aatu päätti lähteä perään, nähdäkseen paremmin kuka tyttö oikein oli. Shun liikkui lääkärissä ihan kuin kotonaan, käveli sinne tänne ja laittoi tuomiaan yrttejä lappujen kera kaappeihin. "Mitä noissa lapuissa on?" Aatu kysyi. Shun vain jatkoi hommiaan vastatessaan: "Käyttöohjeet." "Eikö tän paikan parantaja osaa itse?" Aatu ihmetteli. "Ei täällä ole", Karri vastasi. "Viimeisin parantaja kuoli kolme vuotta sitten vanhuuteen, nyt Shun hoitaa niitä asioita täällä aina kun ilmaantuu." "Eikö sillä parantajalla ollut oppilasta?" Aatu kummasteli. Karri pudisti päätään. "Meillä on nyt vain Shun ja Kati, joka opettelee Shunin ohjeista", hän selitti. "Valmista", Shun sanoi häärittyään ympäriinsä vielä jonkin aikaa. "Maksu!" Shun käski. Karri vain nauroi. "Juu, odotas hetkinen. Menen tekemään", Karri sanoi ja lähti ulos lääkäristä. "Mikä maksu?" Aatu kysyi Shunilta. "Minähän en ole tästä kylästä, joten minun ei olisi mitään tarvetta auttaa heitä. Siksi haluan palkkaa hommistani. Palkka taas tarkoittaa ruokaa", Shun sanoi ja virnisti. "Karri, muista että mä syön paljon!" hän huusi ja juoksi Karrin perään. Aatu, Jami ja Susan saivatkin ihmetellä Shunin ruokahalua. Hän söi monta kukkurallista lautasellista lihapullia ja perunamuusia ja muutaman porkkanan. Aatu vain tuijotti lautaskasaa, kun Shun viimein huohti ja lysähti tuolille. "Taas minulla on kauhea tiskaaminen", Karri valitti. Samalla Shun pomppasi pystyyn. "Saanko mä vähän niitä lihapullia mukaankin?" hän kysyi. Karri vain nyökkäsi ja tuijotti lautasia. Aatun suu lokshti auki. "Vieläkö sä meinaat syödä?" Shun kääntyi katsomaan Aatua tunkiessaan lihapullia taskuihinsa. "En minä. Vien muutaman koirille", Shun selitti. Karri kääntyi katsomaan häntä vihasena. "Maksan vain sinulle, en koirillesi!" hän huusi. Shun katsoi parhaakseen lähteä karkuun, eikä Karri edes ehtinyt reagoida, kun Shun jo oli ulkona ovesta huutaen: "Kiitos ruuasta!" Aatun suu oli edelleen auki, ja nyt oli Jaminkin. Shun oli lähtenyt niin nopeasti. "Nähdäänköhän me häntä enää?" Jami kysyi. "Jos pysytte täällä jonkin aikaa olen varma, että tapaatte. Shun ilmaantuu usein kun on avun tarvetta ja syö kamalan paljon..." Karri tuumi. "Ja juoksee nimensäkin mukaan nopeasti pakoon, jos arvelee joutuvansa pulaan", Karri marisi. "Ai Shun tarkoittaa nopeaa?" Jami kysyi. Karri nyökkäsi taas.